

Má žena si vyšla

Komedie

Jean Barbier

Přeložil Jaromír Janeček

Obsazení 3 muži a 3 ženy

Nápovědní verze z 2023-11-16

Obsazení – charakteristika postav

- 0001
- Stephanie: Klára Nováková, hezká, elegantní, distinguovaná dáma.
- 0002
- Gilles: Jirka Pytela, její manžel.
- 0003
- Henrietta: Lucie Sedláčková, hospodyně, silná osobnost.
- 0004
- Bernard: Miroslav Cabala, velký šéf.
- 0005
- Pierrot: Ondra Cabala, zahradník, hloupý, ale krasavec.
- 0006
- Jacqueline: Marcela Plšková, energická, autoritativní žena.

Režie: herci
Technický koutek: Pavel Stříž

Velikost role dle počtu studovaných znaků

- 0001
- Stephanie: 5836
- 0002
- Gilles: 5333
- 0003
- Henrietta: 14405
- 0004
- Bernard: 9990
- 0005
- Pierrot: 2048
- 0006
- Jacqueline: 1661

1. dějství

{Salón ve starém venkovském domě asi 50 km od Paříže. Dřevěný trámový strop, kamenná podlaha, velký krb. Odpovídající nábytek. Vstupní dveře, druhé na zahradu, třetí vedou do kuchyně. V prvním patře, v mezaninu nebo dle úvahy výtvarníka, troje dveře vedoucí do pokojů.}

Zhasni!

 Příchody diváků.

 Doležal: Hymna.

Opona!

 Úvod hry: vážná hudba, Mozart, Kouzelná flétna.

{Manželská hádka.}

Stephanie: Tak ty sis sem dneska pozval svého generálního ředitele na oběd, jo? A to mi jako říkáš teď, jo? V jedenáct hodin?! V lednici nic a podívej se jak vypadám!... Ty jsi se snad zbláznil!!!...

Gilles: Poslyš... Není to moje vina... rozhodlo se to až včera pozdě večer, a když jsem přišel domů, tak ty už jsi dávno spala...

Stephanie: A ty mi teď ráno, v jedenáct hodin, oznamuješ, že se ten pán uvolil tady s námi trávit neděli?!... To si ze mě snad děláš legraci, ne?!... Víš, co mi tvůj generální může... ?!!!

Gilles: Snaž se mě pochopit, víš co mi dalo práce ho přesvědčit? Jsem jenom náměstek, můj ředitel jde do důchodu a on, generální, za dva roky taky. Takže škatule, škatule, hejbejte se, a věř mi, že zájemců jsou mraky.

Stephanie: To jsem samozřejmě pochopila. Tak blbá

nejsem!!!... Ale dneska to prostě nejde! Nejsem na to vůbec připravená. Nemám tady co na sebe... Zavoláš mu a prostě mu řekneš, že mám chřipku... a hodně nakažlivou chřipku. Až, až covid.

0006 Gilles: Tomu neuvěří. Včera večer jsem mu líčil v jaké jsi formě, dokonce ses oholila, a jak tě jeho návštěva nadchne.

0007 Stephanie: No, tak to opravdu! To ses tedy trefil! Moje nadšení nezná mezí!... Mě ten pán vůbec nezajímá. Zůstaň si náměstkem, já to považuji za skvělé místo. Nic víc od tebe ani nečekám. Víš velmi dobře, že mám po rodičích ve Švýcarsku dost, abych z toho mohla padesát let žít a nemusela hnout ani prstem!!!

0008 Gilles: Já vím, já vím, ale pochop, že mě moje práce baví...

0009 Stephanie: Tak to buď rád! Protože ty jsi tam jenom takový poslíček. Skáčeš jak pán píská!

0010 Gilles: Ale no tak!... Nepřeháněj!... Tak špatný to se mnou zase není.

0011 Stephanie: Horší, než si myslíš. A víš co, já už tě nemůžu ani cítit!... A jdi si spát se svým šéfem!

0012 Gilles: A víš co?... Tak já se ti taky s něčím svěřím. *{Prsknutí.}*

0013 Stephanie: Jen ven s tím a buď upřímný... a nelži!

0014 Gilles: Neboj se... Já... já už tě taky nesnáším! *{Prsknutí.}* Mám možná svoje chyby, možná jednu, trochu prská, ale kam se hrabu na tebe. Ty bys mohla bejt v Guinnessově *{Prsknutí.}* knize rekordů na prvním místě!!!

0015 Stephanie: Jak to se mnou mluvíš?!!!...

Gilles: Jak mě zobák narostl. Začni si zvykat! Chceš seznam věcí, které mě na tobě štvou?

Stephanie: Neobtěžuj se. Já se znám až moc dobře!

Gilles: No tak tím si nejsem tak jistý! Od rána do večere, večera pořád jenom vřískáš! Zkrocení zlé ženy!!!... To je od Čejkspíra, víš kdo to byl Čejkspír? To byl panečku umělec, spisovatel, psal divadelní hry, ne tuto, ale jiné. Byl to Němec, nebo Polák, nebo Rus, a narodil se na Ukrajině, to se teď tak nosí.

Stephanie: A co jsi ty?!...

Gilles: Čejkspír nejsem. Jsem Gilles.

Stephanie: Jsi k ničemu, patolízal svého šéfa!... Zvedá se mi z tebe žaludek!!!

Gilles: Mně se z tebe taky zvedá. Nech toho, přestaň řvát a poslouvej mě!

Stephanie: Já řvu?... Já?... Já se jenom snažím přizpůsobit!

Gilles: Tak budeš mě chvilku poslouchat?!... V klidu a bez emocí?!

Stephanie: Pokusím se o to... !

Gilles: Mám pro tebe ná-návrh.

Stephanie: Po-poslouchám.

Gilles: To mě pře-překvapuješ.

Stephanie: Nekecej a mluv!

Gilles: Takhle už to dál nejde, musíme se ro-rozejít.

Stephanie: Tak v tom s tebou výjimečně souhlasím!

Gilles: Všechno na půl.

Stephanie: Pardón?... Tady patří všechno mně!!!

Gilles: To ano, ale já se celou tu dobu snažil, abys byla šťastná. Alespoň tři minuty denně.

0035 **Stephanie:** Což se ti tedy opravdu podařilo!!! *{Zazní zvonek. Gilles se vrhne k oknu.}*

 Zvuk zvonku.

0036 **Gilles:** Už je tady!... Asi si vzal Ferrari... Prosím tě, na-
posledy pro mě něco udělej!... Rozvedeme se, ale teď myslí
alespoň trošku na moji budoucnost... Můžu se stát ředite-
lem, jednou možná i generálním, to snad stojí za trochu
tvých falešných úsměvů, jakože snahy,isky fazolí...

0037 **Stephanie:** Od minulého týdne je tam dokonce trochu
sejra! Pes už ho nechtěl!... Tak ho můžeš nabídnout, jestli
chceš!... Tomu svému gigantovi!... Ale beze mě! Sám sis
ho pozval, sám si ho hosti!!! *{Práskne dveřmi a odejde.}*

0038 **Gilles:** Stephanie!!!... Stephanie!!! Sakra, a je fuč. *{V tu
chvíli se otevřou dveře nad schody a objeví se Henri-
etta, věrná, i když poněkud drzá hospodyně. Má na
sobě nedělní šaty a je v ráži.}*

0039 **Henrietta:** Dobrý den, pane. Takhle třískat dveřma
byste nemusel!... Leká mě to a jsem pak celá nervózní!

0040 **Gilles:** To řekněte mojí paní!

0041 **Henrietta:** Taky že jí to řeknu!... Kde vlastně je?

0042 **Gilles:** Paní si vyšla.

0043 **Henrietta:** Ale třískat dveřmi při tom nemusí, ne?
{Opět zvonek.}

 Zvuk zvonku.

0044 **Gilles:** Čekám hosty. Můžete otevřít?

0045 **Henrietta:** Tak pozor!... Dneska jste mi dal volno. Mu-
sím se trochu vyvětrat, pobavit se... Tak jdu na mši.
*{Odejde. Vyjde, ale hned couvá zpátky. Za ní pan
Bernard de Montgallet, Gillesův velký šéf, v ruce ob-
rovský pugét, který podává Henriettě. Ta jej dá Gille-*

sovi a ten zpět šéfovi na uvítanou.} Ale to... nemuselo být... na zahradě máme hezčí.

0046 **Gilles:** Milý pane presidente... jsem opravdu šťastný, že Vás tady vidím...

0047 **Bernard:** Jsem tady možná poněkud brzy, ale to víte, vzal jsem si Ferrari. Pořád na jedničku to nešlo...

0048 **Gilles:** Posadte se u nás. Ale to přeci vůbec nevadí, jste vítán kdykoliv! A teď zas vstaňte. Projdeme se zatím po zahradě a počkáme si, až se to pěkně propeče...

0049 **Henrietta:** Tak to vám asi taky nic jiného nezbyde. Ono se to totiž vůbec pít ještě nezačalo!... Ale vy už si tu jistě poradíte. Já jdu na mši.

0050 **Bernard:** Madam, velmi rád jsem Vás konečně poznal.

0051 **Henrietta:** Opravdu? No... tak... není proč střílet čestný salvy, já vás totiž opouštím a jdu na mši.

0052 **Bernard:** To bych si do smrti vyčítal, kdybych vám bránil v modlitbách. Ostatně potom se uvidíme, budu se vám dnes věnovat celý den.

0053 **Henrietta:** Za to já se vám nebudu věnovat vůbec. Dnes si totiž vyjdu.

0054 **Gilles:** Ale samozřejmě, drahá, odpoledne si vyjdeš tady s panem de Montgallet, ukážeš mu zdejší hrad, svou zahrádku, ... a... *{Přes rameno pana de Montgallet na ní mrká.}*

0055 **Henrietta:** „Drahá“???... *{Stranou.}* Najednou jsem drahá!...

0056 **Gilles:** Ale jistě Stephanie.

0057 **Henrietta:** Stephanie!?... *{Stranou.}* Asi se moc dobře nevyspal.

0058 **Bernard:** Vaše žena je úžasná a jaký má smysl pro

humor!

0059 **Henrietta:** Nedělejte si ze mě legraci!... Jak že se to jmenujete?

0060 **Bernard:** Bernard de Montgallet.

0061 **Henrietta:** Opravdu? Hezké jméno. Já jsem Henrietta, bez „de“ před tím.

0062 **Gilles:** Henrietta?!... Ale jak to, ty jsi přeci Stephanie!

0063 **Henrietta:** Tak pozor!!!... *{Dává ji peníze, ty si dává za výstřih.}* No tak dobře... Tak jo. Opravdu... Jmenuji se Stephanie. Všechno jsem pochopila. Jsem Stephanie!... Je to tak, drahoušku?... Já chápu rychle, co?

0064 **Gilles:** Jistě. Jsi prostě anděl. Na mši se teď vykašleš a uděláš nám skvělý malý velký oběd, jak ty to umíš!

0065 **Henrietta:** Ty, Gillesi, přece dobře víš, že se svým drahouškem můžeš vždycky počítat: Henrietta už není, už je jenom Stephanie. Víš, jak mě baví měnit jména, takže jsem pochopila, že teď jsem Stephanie a že jdu otevřít pár konzerv cuscusu. Máte rád konzervy od Vitany, pane prezidente?

0066 **Bernard:** No... tak... ale otevřete-li je vy, může to být příjemné překvapení...

0067 **Henrietta:** Tak to bysme měli. Nic jiného ostatně nemáme. Vy chlapi půjdete zatím do zahrady pro ředkvičky. A mně dej klíč od sklepa... vlastně, já mám svůj... Skočím pro tři flašky Šardoné, to je moje oblíbené. Jsi pro, drahoušku? Tak prima, jdeme na to!... To by bylo, aby nám třem tady nebylo spolu dobře! *{Odejde do ložnice panstva.}*

0068 **Bernard:** Úžasný temperament! Já vám závidím, máte opravdu živou ženu, ta moje je mrtvá. Jsem vdovec.

A i když byla ještě živá, tak už byla vlastně trochu mrtvá. Ta vaše je jako dynamit, jako šampaňské, tak přímá, tak prostá!!!

Gilles: To ano, sprostá je dost. Pokud jde o prostatu, prostotu, tak to ona nenechává nikoho na pochybách. Někdy je snad až příliš familiérní. Někdy mě i tak trochu sere, pere, ...

Bernard: Já s vámi absolutně nemohu souhlasit! Pořád je lepší mít doma ženu, která miluje život, která se ráda směje, než neurasteničku. *{Henrietta vyjde z ložnice. Má na sobě nádherný domácí úbor. Je velice sexy. Bernard je u vytržení.}* To je nádhera!... Ta elegance!!!

Henrietta: Ale to je přece normální, ne, když se někdo jmenuje Stephanie Daumesnil? Nic jiného jsem tam nenašla...

Gilles: Ale... to... patří... Stephanii..., když byla těhotná.

Henrietta: ... a komu jinému by to mělo patřit? Víš co mi dalo práce se do toho dostat?

Gilles: No jistě... Vlastně... ano... Máš jako vždy pravdu... Jsem já to popleta...

Henrietta: Ale teď už je čas abysem se vrhla do kuchyně. *{Odejde.}*

Gilles: Tak... Pane presidente, nechci být dotěrný, ale přemýšlel jste už o tom, kdo se stane po vás stane generálním ředitelem? Koho navrhnete správní radě?

Bernard: Drahý příteli, moje dnešní návštěva u vás doma a hlavně, od té doby co jsem poznal vaši ženu, vám mohu říct, že muž, který má doma takhle úžasné stvoření musí být mužem činu, mužem hodným důvěry.

Gilles: Děkuji, pane presidente.

0079 Bernard: Prostředí, ve kterém člověk žije, má na jeho kariéru ohromný vliv, takže od té doby, co jsem to tady u vás poznal, je mi jasné, že jediným, kdo mě může nahradit, jste vy! *{Henrietta se vrací z kuchyně.}*

0080 Henrietta: Takže vy říkáte, vážený pane, že žádná paní de Montgallet ve vašem životě není?

0081 Bernard: Bohužel ne.

0082 Henrietta: Tak to je vedle vás volné místo, že? To byste se měl znovu oženit, takhle byste zůstat neměl. Jste ještě docela k světu, žádná zřícenina. No... dvacet už vám není, ale žádnéj suchar zatím taky ještě nejste.

0083 Bernard: Vy mně lichotíte... Máte pravdu, ještě pořád ve mně něco zbylo... Čekám jen na příležitost.

0084 Henrietta: To dobře děláte. Ale moc dlouho už zase nečekejte! Nemusel byste se dopočítat do deseti.

0085 Gilles: Stephanie, prosím tě!!!... Dávej pozor co říkáš a uklidni se!

0086 Henrietta: *{Gillesovi}* Hele, už jsem ti to chtěla říct dlouho. To, jak vypadáš, jak papírovej hrnek, mě dost plní obavama. Tak buď trochu milej a sestup z podstavce, jo!

0087 Gilles: Ale... Stephanie, co je to s tebou?!... Jakým to se mnou mluvíš tónem? Víš moc dobře, že tě zbožňuji, ale přeci jen... tady před panem presidentem... Už to trochu přeháníš!

0088 Henrietta: Pan president, není takovej suchar jako ty. S ním se člověk aspoň pobaví, to je pane vykuk!... Oh, pardón, pane de Montgallet.

0089 Bernard: Vy se mi líbíte čím dál víc.

0090 Henrietta: *{Gillesovi}* Vidíš, ty mrtvolo!

0091 **Bernard:** Ale, ale, snad se nebudete hádat? Uzavřete
mír! Honem! A dejte si pusu!

0092 **Henrietta:** Můžu se přemoct...

0093 **Bernard:** Tak honem, šup!

0094 **Gilles:** Ale... já... nejsem na takové věci zvyklý... Takto
na veřejnosti.

0095 **Bernard:** To děláte chybu. Když má někdo doma tako-
vou ženu jako vy, tak by jí měl líbat od rána do večera.

0096 **Henrietta:** Tak jedem, jdeme na to.

0097 **Gilles:** Když to jinak nejde...

0098 **Henrietta:** Nedělejte držky, pane Daumesnil! Obětí
jsem tady já! *{Dá mu letmou pusou na tvář.}*

0099 **Bernard:** Tak to ne! Takhle ne!

0100 **Henrietta:** A jak teda?

0101 **Gilles:** Pane presidente, mějte rozum!

0102 **Bernard:** Ne, já na tom trvám! Pěkně na pusou!

0103 **Henrietta:** A do prdele...

0104 **Gilles:** Vy chcete, abych políbil Henriettu... tedy moji
ženu Stephanii na ústa?

0105 **Bernard:** Samozřejmě. Já na vašem místě. Já bych byl
v sedmém nebi, kdybych mohl...

0106 **Gilles:** No... tak dobře. Když to musí být... *{Blíží se
k Henriettě.}*

0107 **Henrietta:** Co všechno musí člověk vydržet, aby neu-
mřel hladem...

0108 **Bernard:** Prosím?

0109 **Henrietta:** Aby „nezůstal ladem“... *{Obejme Gillese
kolem krku a začne ho vášnivě líbat. Otevřou se dveře
ze zahrady a objeví se Stephanie.}*

0110 **Gilles:** Drahoušku, ty ses vrátila?... Musím ti...

0111 Henrietta: Tak pozor! Žádný familiarity s Henriettou. Už jednou jsem ti říkala, že jí nebudeš tykat!!! Že takový lidi si musíš držet od těla!!!

0112 Stephanie: Co má tohle znamenat, Gillesi!!!

0113 Bernard: Vaše služka je horší než ta moje!

0114 Gilles: *{Stephanii}* Já k tomu nemám co říct. Moje žena má pravdu! Okamžitě běžte tam, kde je vaše místo, do kuchyně! Pod stůl!

0115 Stephanie: Do kuchyně?!

0116 Henrietta: Vy máte, děvenko, neuvěřitelnou drzost! Za koho se máte?!... Tady jste v počestném domě, tak se chovejte slušně k těm, kdo vás živí!

0117 Bernard: Máte pravdu, Stephanie.

0118 Gilles: *{Stephanii}* Henrietto, chováte se opravdu nemožně!

0119 Henrietta: Jen klid, já už si to s ní zejtra vyřídím.

0120 Stephanie: *{Pochopila.}* Dobře... madam, už chápu. Vy jste moje paní, já vaše služka. Ale počkejte!

0121 Henrietta: To už jste měla pochopit dávno! Běžte, šup, ke svým hrncům! To je neuvěřitelný, jak jste drzá a nekoukejte takhle na mě nebo vám dám pár facek! Tak honem, prostřít pro tři a hlídat cuscus, ať se nepřipálí. A ty Gillese, otevři to víno! Máte rád Šardoné, pane presidente?

0122 Bernard: To je moje oblíbené.

0123 Henrietta: Slyšels, Gillesi. Já a pan prezident máme úplně stejný vkus! Pokud jde o vás, holčičko, tak šup, šup do kuchyně a až to bude hotový, tak na mě houkněte!

0124 Stephanie: Na to se můžete spolehnout.

0125 Henrietta: Jak mě oznámíte, že je navařeno?

0126 Stephanie: Řeknu „Hotovo“.

0127 Henrietta: Ne, holčičko! Vy se zeptáte: „Madam, mohu nosit na stůl?“ *{Stephanie vztekle odejde.}* Co je jí, hvězdě?

0128 Gilles: Určitě žárlí.

0129 Bernard: Asi to tak bude. Někdy služebnictvo přilne k panstvu víc, než se sluší.

0130 Henrietta: No a to je přesně případ madam... teda, chci říct... Henrietty. Prostě na mě žárlí. No to je skvělý!... Ona na mě žárlí!!!... To je pocit! To já zbožňuju!

0131 Bernard: Jo, sehnat dobrou služebnou, je dřina!

0132 Henrietta: To mluvíte jako o kom?

0133 Gilles: Je to všude stejné. Ta naše je drzá jak vopice a má růžovou prdel jak pavián.

0134 Bernard: A ta moje pije a k tomu je taky drzá a do všeho se plete. Považuje se za paní domu.

0135 Gilles: Ta naše je to samé, že Stephanie?

0136 Henrietta: Hrůza! Je to čůza.

0137 Bernard: Budu se muset poohlédnout po jiné, ale...

0138 Henrietta: Já si to vezmu na starost! Najdu vám hospodyňku, skromnou, pracovitou, čistotnou, mlčenlivou, a která bude přesně vědět, kde je její místo.

0139 Gilles: Takové ještě existují? Poslední slušná služka umřela v roce 1432.

0140 Henrietta: Já jednu takovou znám.

0141 Bernard: Tak to mě s ní budete muset seznámit.

0142 Henrietta: Žádný problém!

0143 Bernard: Vy jste víla!

0144 Gilles: Já bych to zas nepřeháněl.

0145 Henrietta: Tiše! Já jednu takovou perlu opravdu

znám. Jak říkám, pracovitá, diskrétní, čistotná, počestná, nelže, dochvilná a hlavně mlčí.

0146 Gilles: Tak to tedy opravdu nemám ponětí, o koho může jít...

0147 Henrietta: Za to já ano... Než se ten cuscus udělá, navrhnu malou procházku zahradou.

0148 Bernard: Výborný nápad. Dostaneme alespoň chuť k jídlu. Tak pojďme! – *{On nabídne rámě jí. Gilles si ho vezme.}* Pozor, tady je krtčinec, a pozor, tady je hovno, vysral se nám tady pes. A opatrně, tady je mrtvá nutrie, nikdo jí tu nechce uklidit, že drahá? A pane prezidente, tady je pan Ředkvička a opuštěná psí bouda je zas tady. *{Odejdou.}*

{Z kuchyně vyjde Stephanie v zástěře a prostírá. Objeví se Pierrot.}

0149 Pierrot: Vy si hrajete na služku, madam Stephanie?

0150 Stephanie: Přesně tak. A říkejte mi Henrietto.

0151 Pierrot: *{Přihloupě.}* Ale vy jste přece Stephanie...

0152 Stephanie: Dneska jsem Henrietta.

0153 Pierrot: Opravdu?... Jo tak... Dneska si jako měníme jména, jo? To je skvělá hra. – Tak já budu jako Jakob.

0154 Stephanie: Přesně tak. Skvělá hra.

0155 Stephanie: Už jste zalil růže?

0156 Pierrot: Koho?

0157 Stephanie: Růže! Jste zahradník a nevíte, co jsou růže?!

0158 Pierrot: No, to vím, ale já je nezalejval. To jsem měl?

0159 Stephanie: Půda je suchá, tak na co čekáte?

0160 Pierrot: Až začne pršet.

0161 Stephanie: A protože nezačalo, tak musíte zalévat!

0162 **Pierrot:** Ale čím?

0163 **Stephanie:** Přece hadicí, ne? Idioté! Tak šup, šup!

0164 **Pierrot:** Ježíš, takové práce já nesnáším.

0165 **Stephanie:** Tak co tady děláte? Na co jsem si vás vůbec najala?

0166 **Pierrot:** Na co? Abych se o vás staral. No přece... abych dělal šupity, šup, šup, s váma... A jak rád...

0167 **Stephanie:** Mlčte, o tom nesmíte nikde mluvit!

0168 **Pierrot:** Přísahám, před pánem nikdy!

0169 **Stephanie:** Před nikým nikdy, rozumíte?!!!

0170 **Pierrot:** Jasně. A hlavně ne před Yvonnou, mojí ženou. To by se jí moc nelíbilo, že kdykoliv přijdu za váma, tak musím... zalejvat.

0171 **Stephanie:** Přestaňte! O tom se nemluví!

0172 **Pierrot:** Jasně. Maximálně v hospodě. Chlapy to vždycky pobaví, když jim ukazují, jak si vás nastavím a takto zezadu.

0173 **Stephanie:** Idioté! Všechno v kalhotách, v hlavě nic! A vypadni!

0174 **Pierrot:** Už, už. A brzo nashle. Někde v koutečku a pěkně šupi, šupi, šupity, šup.

0175 **Stephanie:** Běž zalejvat, idiote!

0176 **Pierrot:** Vy moje květinko!

0177 **Stephanie:** Stává se z něj poeta, z idiota! *{Pierrot jí obejmě a začne jí vášnivě líbat na krk.}* Nech toho!... nech toho!!!... V parku jo, ale ne tady pro Boha!!! Pí- cháš jak kaktus. *{Pierrot se nedá odradit a pokračuje v „činnosti“. Stephanie podlehne. Pierrot si sundá ko- šili. Vtom slyšíme, že se vrací naše trojice.}* Vypadni! Někdo jde! *{Pierrot se rozesměje a uteče.}*

2. dějství

{Tma.}

{Všichni sedí okolo stolu. Právě dojedli.}

0178 Bernard: Bylo to výborné a to Šardoné je skvělé. *{Pozvednou číše.}*

0179 Henrietta: Je to nejlepší víno ve sklepě... tedy... myslím.

0180 Bernard: Budu mít to potěšení si vás poslechnout?

0181 Henrietta: Proč? Mluvím snad... málo?

0182 Bernard: Myslím jako... vaši hru na klavír.

0183 Gilles: *{Znervózní}* Mojí ženu poslední dobou pobolívají klouby na rukou...

0184 Henrietta: Co to mele? Já mám klouby naprosto v pořádku.

0185 Bernard: Tím lépe. Od vašeho muže vím, že prý hrajete nádherně.

0186 Gilles: Trochu jsem přeháněl.

0187 Bernard: No tak, drahá Stephanie, udělejte mně radost!

0188 Henrietta: Nejsem si jistá, jestli vám moje hra tu radost... opravdu udělá.

0189 Bernard: Určitě. O tom jsem naprosto přesvědčen.

0190 Henrietta: Jo?... Tak dobře.

0191 Gilles: Stephanie, tobě přeskočilo!

0192 Henrietta: To možná taky, ale hlavně se stydím.

0193 Gilles: Stydíš?

0194 Bernard: Ale to přede mnou nemusíte.

0195 Henrietta: Ale ano, ano. Mám před váma hroznou trému, ale když vám to udělá radost, tak vám zahrát zkusím.

0196 Gilles: To se mi snad zdá!... Kam se to řítíme?

0197 Bernard: Co to bude? Bach, Mozart?

0198 Henrietta: Kdyby... oba dohromady?

0199 Bernard: Ona je úžasná!

0200 Henrietta: Nejdřív otevřeme okno.

0201 Gilles: Proč?

0202 Henrietta: Pan de Montgallet se půjde posadit do zahrady a bude mě poslouchat zvenku. Protože před váma bych, pane presidente, asi hrát nemohla. Trémou by mně tuhly prsty. Už teď mi naskakuje husí kůže a trnou mně zuby.

0203 Bernard: *{Poněkud překvapen.}* Tak dobře. Tak já jdu tedy ven. *{Odejde.}*

0204 Gilles: Tudy, pane prezidente, tudy. – Henrietto, vy jste se úplně zbláznila!!!

0205 Henrietta: Skočte do kuchyně pro vaší ženu, meje tam nádobí. Konečně bude jednou k něčemu dobrá.

0206 Gilles: *{Otevře dveře do kuchyně.}* Stephanie, prosím tě, pojd' sem honem! *{V okně se objeví Bernard.}*

0207 Bernard: No tak, nenechte se prosit, má drahá!

0208 Henrietta: Strpení, strpeníčko! Už sem to zapla, jen čekám, až se to ohřeje. *{Zatáhne záclony. Vejde Stephanie.}*

0209 Stephanie: Tak kdy už bude tady té maškarádě konec?

0210 Gilles: Prosím tě, já už teď nemůžu couvnout!

0211 Henrietta: On už teď opravdu nemůže couvnout. Musíš to pochopit!

0212 Stephanie: Cože? Ona mě tyká?!!!... No to snad ne!!!... Už toho mám dost a odcházím! Definitivně odcházím!!!... Ale dřív než odejdu tak ještě všechno prozradím tomu hňupovi, který může tuhle ubohou služku považovat za paní domu!!!

0213 Henrietta: Tak to pozor! Já tady zachraňuju beznadějnou situaci! Tak si vyprošuju trochu respektu!

0214 Stephanie: Vy běžte do háje! Jste propuštěná!

0215 Gilles: Proboha, ne tak nahlas! Může vás slyšet!

0216 Henrietta: To jsou způsoby! Vy jste mě zklamala. Vaše hrubost mě překvapuje.

0217 Gilles: *{Stephanii}* Uklidni se, drahá a nenič mi kariéru!

0218 Henrietta: Přesně tak!

0219 Stephanie: A to jí ještě musíš přede mnou líbat na pusu!

0220 Gilles: Ano, to jsem opravdu musel.

0221 Henrietta: A já jsem se obětovala!!! *{Ze zahrady se ozve Bernard.}*

0222 Bernard: Já už jsem tady vykouřil dva doutníky a pořád nic!

0223 Henrietta: Už to bude, pane presidente. Už ho ladím a mažu pedály.

0224 Gilles: Stephanie, prosím tě, on se za chvíli vrátí do Paříže, zahraj mu něčeho kousíček a večer se všechno vrátí do starých kolejí.

0225 Henrietta: Tak hrajte!!!

0226 Stephanie: Vy držte hubu!

0227 Henrietta: Vy držte hubu!

0228 Gilles: Vy držte hubu!

0229 Henrietta: Já to dělám všechno tady pro pána!... Tak zahraju já!

0230 Gilles: Proboha ne!... A ty, proboha hraj! Pomoz mi!!!...

0231 Stephanie: To nepřipadá v úvahu, co sis navařil, to si sněz!

0232 Henrietta: Nechte toho... Dáme tam nějakou kazetu!

0233 Gilles: To je geniální nápad! *{Vrhnou se k přehrávači a hledají kazetu.}* Dej tu vázu někam pryč. – Nejde to zavřít, musíme to něčím zachytit. Kde je ta váza?

0234 Henrietta: Tady! *{Zapnou přehrávač. Chvilí hraje sólo klavír, pak se najednou přidá orchestr.}*

 Scéna s kazetákem.

0235 Gilles: A kurva!...

0236 Henrietta: Musíme to vypnout! Honem!!

0237 Stephanie: Vy komici! – Vždyť je to na baterky. *{Gilles vypne zvuk. Vejde Bernard.}*

0238 Bernard: To bylo nádherné, ale slyšel jsem tam housle a ten nádherný dětský hlas...

0239 Stephanie: Gilles ještě nedomutoval.

0240 Henrietta: Přesně tak. Gilles mě doprovázel na housle.

0241 Stephanie: A já na buben!

0242 Bernard: Vy všichni hrajete?

0243 Gilles: Když je potřeba, tak hrají, zpívám i tan-tančím. Tany! Tany!

0244 Stephanie: Vážený pane, něco vám musím říct.

0245 Henrietta: Co to je!!! Snad se nechcete plést do konverzace!

0246 Gilles: Má žena má pravdu. Běžte do kuchyně, Henrietto, šup! Máte tam nádobí!

0247 Bernard: Ale jen jí nechte, ať mluví, chudinka.

0248 **Stephanie:** Já nejsem žádná chudinka!!!... Já jsem paní domu! Madam Daumesnil!!!

0249 **Henrietta:** To se jí poslední dobou stává často.

0250 **Stephanie:** Že se nestydíte! Já nejsem žádnéj blázen! Já jsem madam Daumesnil!

0251 **Bernard:** Uklidněte se, holčičko.

0252 **Henrietta:** Pán má pravdu, uklidněte se, no!

0253 **Gilles:** *{Stephanii}* Tak už toho bylo dost! Ven!

0254 **Henrietta:** Já jí dám nějaký prášky, to jí uklidní. Trochu se prospí.

0255 **Stephanie:** Já nechci spát, já chci políbit svého muže!

0256 **Henrietta:** Zase jí to chytá. Je to nymfomanka, která mně závidí mojí pohodu s Gillesem. Chtěla by na moje místo. Čeká jenom na příležitost, aby ho mohla znásilnit!

0257 **Bernard:** Ale to je hrůza!

0258 **Gilles:** Hrůza je to pro mě. Ta představa! Že bych lezl na ni! *{Stephanie se na něj vrhne a začne do něho bušit pěstmi. Potom ho začne objímat a snaží se ho líbat. Henrietta s Bernardem je od sebe odtrhnou.}*

0259 **Bernard:** Já vás obdivuji, jakou máte s tou ubohou ženou trpělivost.

0260 **Gilles:** My už jsme prostě takoví. Chceme jí pomoci.

0261 **Henrietta:** Ano. Mohli bysme jí nechat zavřít do ústa-vu.

0262 **Gilles:** Ano. Ano.

0263 **Henrietta:** Tam by trávila celý dny ve svěrací kazajce!

0264 **Stephanie:** Vy zrůdy!

0265 **Gilles:** Ano. Já vím, má ubohá Henrietto. Zrůdy. Já vím.

0266 **Bernard:** Obdivuji vás. Vy jste svatí lidé.

0267 **Henrietta:** Ano, to je přesně to slovo, svatí, svatí lidé.

0268 **Stephanie:** Henrietta je moje služka!... Přísahám!!!

0269 **Henrietta:** Ono to pokračuje. Pokládá mě za sebe. Nesmíme jí odporovat.

0270 **Gilles:** Máš pravdu. Máme v lékárnice projímadlo. Nebo je tam Viagra. Nebo, nebo jsou tam prášky na spaní. Dáme jí pár pilulek. *{K ženě. Drží ji přes ústu hadr.}* Na, drž si to chvíli sama. *{Odběhne.}*

0271 **Bernard:** Já vás obdivuji. Taková dobrota se nevidí.

0272 **Stephanie:** Nevěřte jim. Jsou to lháři.

0273 **Bernard:** No tak, uklidněte se, milá Henrietto! *{Gilles se vrací.}*

0274 **Gilles:** Podržte jí! *{Bernard a Henrietta Stephanie drží, zatím co Gilles jí sype do úst prášky. Stephanie se brání.}*

0275 **Stephanie:** Pomóc!!!... Můj manžel a moje služka mě chtějí zabít!... Pomóc!... Pomóc!!!

0276 **Gilles:** Nejlepší by stejně bylo jí omráčit paličkou.

Opona!

3. dějství

{Ve stejný den v 17. h. Otevřou se dveře do zahrady. Vejde Henrietta podpírající Bernarda, který skáče po jedné noze. Za nimi vchází Gilles.}

0277 **Gilles:** Taková smůla.

0278 **Henrietta:** Nebojte se, pane presidente, to bude v pořádku. V kostech já se vyznám. Když vykostuju skopovou kýtu, tak...

0279 **Bernard:** Taková smůla... Určitě je zlomená. Bolí to, jako by mi jí někdo utrhnul!!! *{Gilles přisune křeslo,*

Bernard se do něho s výkřikem zhroutí.

0280 Henrietta: Taky mohli ty dlaždice spravit. Všechno se rozpadá. Měli by to tady trochu modernizovat.

0281 Bernard: To by bylo škoda, ty staré dlaždice jsou krásné.

0282 Henrietta: Krásné? Krásné možná, ale jednou někoho zmrzačej. *{Dává Bernardovi pod nohu stoličku a zouvá mu botu.}*

0283 Bernard: Musí to být dvojnásobná otevřená zlomenina. Já mám strašně křehké kosti.

0284 Henrietta: Chudáčku. Doufám, že všechno ostatní máte v pořádku... *{Směje se.}* Chápete jak to myslím?...

0285 Gilles: No tak, Stephanie! *{Zaškobrtne, ona na něj spadne.}*

0286 Henrietta: Trochu humoru neuškodí, ne? Nebudeme přece hned vyhlašovat státní smutek. Tak copak s tou nožičkou máme?...

0287 Bernard: Áu. Nebudu moci řadit. Je to levá noha.

0288 Henrietta: Ale tohle je pravá noha.

0289 Bernard: Je to *{Přemýšlí.}* tak, máte pravdu. Au, au, vlastně tahle to je.

0290 Henrietta: No tak, pane presidente, nebuďte baba! *{Začne mu masírovat kotník.}* Vás už to nebolí?

0291 Bernard: Au!... Strašně to bolí!... Musí to hrozně krváčet!

0292 Henrietta: To vůbec ne, ale je tam celá spousta kostí, nevím, jestli to tak má být. Není jich tam moc? Gillesi, skoč pro Alpu! *{Gilles odběhne.}* Za chvíli budete skákat jako králík na králici!...

0293 Bernard: To bych se divil. Tohle se někdy hojí týdny.

{Vejde Gilles s Alpu. Zaslechne poslední slova, upije Alpu a upustí tubu.}

0294 Henrietta: Co? Týdny? *{Sebere tubu a začne Bernardovi masírovat kotník Alpu.}* To by byla katastrofa!... Za pár minut to spravím.

0295 Bernard: Au!!! *{Vzrušeně.}* Au! *{Normálně.}*

0296 Henrietta: Vy pak skočíte do svého Ferrari a vrátíte se domů!

0297 Bernard: Áu! Pozor!!! Vy mně tu nohu utrhnete!! V životě už nebudu moct řídit auto!

0298 Henrietta: Nepropadejte panice, já vám půjčím kolo!

0299 Gilles: No tak Stephanie! Buď na něho trochu milá!... *{Zakašle na něj.}* Neměli bychom zavolat doktora?

0300 Henrietta: To je dobrý nápad.

0301 Bernard: V žádném případě! Já mám svého osobního lékaře a hned tak někomu se do rukou nesvěřím.

0302 Gilles: Tak pro něho zajedeme.

0303 Bernard: To nejde, je v Keni.

0304 Henrietta: Samá smůla!... Tak, nechcete, abysme vás poslali za ním?

0305 Bernard: Ne, ne! Radši zůstanu tady, než se to zahojí.

0306 Gilles: S tím moc nepočítejte... Čekáme malíře, natěrače, stěrače, pokrývače, ostřikovače i šplíchače, ...

0307 Henrietta: A jo, to je pravda. Všechno tady vymalují, přemalují. Na oranžovo, na modrou, tady na zelenou. Včetně střechy!

0308 Bernard: Tak já půjdu zatím třeba... do sklepa.

0309 Gilles: To nepůjde, tam bude uložená ta střecha. Budu řídit vaše Ferrari a zavezu vás domů. Já přece vím, kde je levá a pravá strana.

0310 Bernard: To nepřipadá v úvahu. Svoje auto nikomu nepůjčím!

0311 Henrietta: Nějaký řešení se najít musí... neskončím jako zdravotní sestra. Zejtra je den žehlení. Jednoho blázna už tady máme a teď vy s tou vaší nohou. Budete skákat po jedné a spojku můžete mačkat levou rukou. To půjde docela dobře.

0312 Bernard: Ztratil jsem spoustu krve. Potřebuji transfúzi!

0313 Henrietta: Transfúzi?!... Na vyvrkнитеj kotník? Vždyť tady nikde není ani kapka krve! To opravdu přeháníte!
{Snaží se jí dát ruku na prso.}

0314 Bernard: Ne, ne! Já vím, že visí na vlásku!

0315 Henrietta: *{Plácne ho přes prsty.}* Takový divadlo! Vy jste nějakéj měkkej, presidente!

0316 Bernard: Stephanie, prosím vás, vám já věřím, nenechte mě umřít! *{Hlava dozadu, zavřít oči a ruce udělají kříž.}*

0317 Henrietta: Mám vám jít zavolat faráře nebo udělat na tu nohu koupel?

0318 Bernard: Rozhodněte sama!

0319 Henrietta: Tak koupel. *{Odejde.}*

0320 Bernard: Já mám ve všem smůlu. Budte rád, že máte tak úžasnou ženu!

0321 Gilles: Ta vás postaví na nohy, uvidíte. *{Henrietta se vrací s lavórem vody a ručníkem.}*

0322 Bernard: Víte opravdu co děláte?

0323 Henrietta: To tam zbylo ze zabíjačky. Jo! Viděla jsem to v televizi. I když... tam mu pak tu nohu uřízli.

0324 Gilles: Ty mu jí snad řezat nebudeš?

0325 **Henrietta:** Doufám, že ne. *{Bernard noří nohu do vody.}*

0326 **Bernard:** Au!... To studí!

0327 **Henrietta:** Neměla jsem čas to ohřát!... Tak šup!

0328 **Bernard:** Dělá se mně špatně. Nemáte něco na srdce?

0329 **Henrietta:** Pomerančovou koupel. Když to pomáhá na nohy, proč by to nemělo fungovat i na srdce! *{Odejde do kuchyně.}*

0330 **Bernard:** Já bych radši panáka!... To vypadá, že se měsíc nepohnu. *{Na Gillese jdou mdloby. Vejde Henrietta, a když to vidí, dá Gillesovi napít esence.}*

0331 **Gilles:** FUJ!!!... Co je to? *{Otevřou se dveře ložnice a objeví se ještě napůl spící Stephanie.}*

0332 **Henrietta:** Pomerančová koupel.

0333 **Stephanie:** Podejte mi mobil, ať můžu zavolat policii!

0334 **Henrietta:** A Ježíš... další magor...! Pojdte odložíme tu vaší nohu do pokoje pro hosty. Ale nejdřív jí trochu utřem, abysme nenacákali. Drahé koberce tu mají.

0335 **Bernard:** Já se tady u vás cítím báječně, zůstanu tady s vámi. *{Nohu, kterou vytáhl z vody a osušil znovu ponoří.}*

0336 **Henrietta:** Tak už dost. Jak bude tenhle blázinec ještě dlouho trvat? Vypadněte odtud, pane presidente. Musím si promluvit s Henriettou. Mezi čtyřma očima. Tak šup do postele! Tu nohu vám přijdu za chvíli zavázat. Už si ji osušte sám.

0337 **Gilles:** Stephanie má pravdu. Pojdte, já vám pomohu. *{Gilles ho, skákajícího po jedné noze, doprovodí do pokoje pro hosty.}*

0338 **Stephanie:** Tak, a teď my dvě! Je na čase, aby to skon-

čilo. Využíváte situace, dokonce jste mě chtěla otrávit!

0339 **Henrietta:** Jo, ale nevyšlo to!

0340 **Stephanie:** Nebudte drzá!... Pan de Montgallet odjede v každém případě dnes večer a vy zítra ráno! Tady jste skončila a dále už se s vámi nemám o čem bavit.

0341 **Henrietta:** Myslíte?

0342 **Stephanie:** Absolutně!

0343 **Henrietta:** No tak... Tím bych si nebyla tak jistá. Váš super president si vyvrknul kotník a má v úmyslu se tady na několik měsíců usadit.

0344 **Stephanie:** Pane Bože!

0345 **Henrietta:** Jednám v zájmu svého pána a říkám vám, nechte toho! Co je dáno, to je dáno a my dvě to musíme dotáhnout až do zdárného konce. Vy jako hodná služtička a já jako paní domu, kterážto role mě ostatně docela baví.

0346 **Stephanie:** Vy mrcho!

0347 **Henrietta:** Uberte plyn, milá paní!

0348 **Stephanie:** Zmizte odsud! Nemohu vás ani cítit!

0349 **Henrietta:** Ale Pierrota, zahradníka, toho cítíte docela ráda, ne?

0350 **Stephanie:** Zahradníka?

0351 **Henrietta:** Je to hezkej kluk. Ramena jak stěhovák. Svaly jak gumy od tiráku...

0352 **Stephanie:** A co?

0353 **Henrietta:** V posteli musí bejt třída. Viděla jsem ho jak se ohání lopatou. Není to žádněj nešika, že? Ten Pierrot.

0354 **Stephanie:** Vůbec nechápu, kam tím míříte.

0355 **Henrietta:** Tak já vám to řeknu. Nemusím si nasazovat

brýle, abych viděla, co se tady děje. Když pán není doma, Pierrot seskočí z traktoru a jde sekat jinam, co?!

0356 **Stephanie:** Já vám zakazuji takhle mluvit!

0357 **Henrietta:** Budu mlčet jako hrob. Já jsem hodná holka, ale pozor! Zapněte radary a ztlumte světla! {*Vrací se Gilles.*}

0358 **Gilles:** Pitomej výron! Tuhle komedii už dlouho hrát nemůžeme.

0359 **Henrietta:** Jak chcete. Vy musíte vědět nejlíp, co budeme dělat.

0360 **Stephanie:** Mysli na svoji budoucnost, drahoušku. Nechme všechno tak jak to je! Já jsem služka a Henrietta paní domu. Mně nezbyvá, než jí poděkovat za pochopení a vrátit se do kuchyně.

0361 **Gilles:** Co?... Já myslel... Já toho chtěl kvůli tobě nechat a všechno tomu škobrtalovi přiznat...

0362 **Henrietta:** Škobrtalovi? Tak to sedí!

0363 **Gilles:** Všechno mu přiznám za patnáct minut! Je přestávka, škobrtalové!

 Opona!

 Zhasni!

{*Přestávka.*}

 Zamilované písničky na přestávku.

 Gong 1×.

 Gong 2×.

 Gong 3×.

4. dějství

{*Druhý den ráno. Venku je krásný, slunečný den. Ni-*}

kde nikdo. Z pokoje pro hosty vyjde Bernard. Má na sobě zcela mu nepadnoucí pyžamo. Má zavázanou nohu a kulhá. Současně se otevřou dveře do ložnice pánů domu a objeví se Stephanie ve velmi sexy úborku.}

0364 Bernard: Ale to je ložnice paní domu...

0365 Stephanie: To máte pravdu.

0366 Bernard: No a...

0367 Stephanie: No a co, stlala jsem tam postele.

0368 Bernard: Nedělejte si ze mě legraci... *{Za Stephanií se vynoří Gilles očividně zaskočený, že vidí Bernarda.}*
Vy spíte se služkou?! Kdyby to tak věděla vaše paní!
{V tu chvíli vejde ze zahrady Henrietta a zaslechne poslední větu.}

0369 Henrietta: *{Bernardovi}* Já to vím. Můj drahý se Henrietty bohužel nedokáže vzdát, čímž já ukrutně trpím, ale beze slov nesu svůj kříž.

0370 Bernard: To snad... Mně do toho samozřejmě nic není, ale přeci jen... Vy jste mě zklamal. Mít takovou ženu a spát se služkou?!

0371 Stephanie: Oh... !

0372 Bernard: Nechci se vás dotknout Henrietto, ale vaše paní... to je třída!

0373 Stephanie: Každý podle svého gusta!

0374 Henrietta: Co se dá dělat, pane presidente, příroda ho táhne do náruče tady té kreatury a protože já jsem tolerantní žena, tak mlčím a tiše trpím.

0375 Bernard: Můžete teď Henrietto odejít a vy Gillesi, můžete mě tady nechat s vaší ženou o samotě?!

0376 Henrietta: Ano. Nechte nás tu o samotě!

0377 Gilles: Dobře. Tak já jedu do Paříže. Máte pro mě, pane

presidente, nějaké zvláštní instrukce týkající se našeho podniku?

0378 Bernard: Ne, jenom řekněte, že jsem měl nehodu a nemohu se hýbat. Ale neříkejte, že jsem u vás, chci se tady v klidu léčit.

0379 Gilles: Dobře. A odpusťte mi, prosím, mé hříchy. Člověk je slabá povaha. Slibuji vám, že se polepším.

0380 Bernard: To doufám. *{Gilles odejde.}*

0381 Stephanie: Promiňte mu, prosím. Je to všechno moje vina. *{Odejde do kuchyně.}*

0382 Bernard: Ubohá madam.

0383 Henrietta: Jen je nechte. Alespoň přijdou na jiné myšlenky. Ostatně, zůstává to jen mezi námi, v rodinném kruhu.

0384 Bernard: Vy jste svatá žena.

0385 Henrietta: Díky.

0386 Bernard: Vaše čistota, přímost, vaše povaha, vaše velkorysost, upřímnost... Váš smysl pro humor, vaše spontaneita, vaše logika a vaše dobrota z vás dělají neobyčejnou, vzácnou a stále opakují, výjimečnou ženu.

0387 Henrietta: Vzpamatujte se presidente. Na jednu věc jste zapomněl...

0388 Bernard: Na mnoho věcí...

0389 Henrietta: ... a váš šarm!

0390 Bernard: ... právě jsem to chtěl říct! Já vás Stephanie ode dnešního rána miluji. Vy jste ideální žena, vy jste... vy jste polární záře!!!...

0391 Henrietta: Ježíšmarjá!... Ale já vůbec nejsem taková jakou vy mě vidíte, pane presidente.

0392 Bernard: Ale jste, já vím, že jste a od této chvíle mně

říkejte Bernarde.

0393 Henrietta: Ano, Bernarde!

0394 Bernard: Jste obdivuhodná žena, se kterou bych chtěl trávit zbytek života. Váš muž je buran, v životě nebude generálním ředitelem! Podvádí vás. Rozvedte se a staňte se mojí ženou!

0395 Henrietta: Vidíte, budu o tom přemýšlet. *{Z kuchyně vyjde Stephanie.}*

0396 Stephanie: Mám nachystat snídani, madam?

0397 Henrietta: Ne, děkuji. Udělejte si volno.

0398 Stephanie: Děkuji, madam. Půjdu na trh. *{Odejde}*

0399 Bernard: Konečně sami. Henrietta odešla, váš muž je v práci! Já jsem šťastný člověk!

0400 Henrietta: Promiňte, ale já mám ošetřovatelský kurz a nejsem tak hloupá, jak možná vypadám. Vy jste si nikdy žádnou nohu nezvrkl, že? Tak proč celý ten cirkus?

0401 Bernard: Co jsem měl dělat? Chtěl jsem být s vámi sám. *{Vezme Henriettu do náruče a začne s ní divoce tančit po místnosti.}*

0402 Henrietta: Proboha, točí se mi hlava!!!... Vždyť mně jí odšroubujete!!! Přestaňte si ze mě dělat legraci. Já jsem to v životě neměla lehký. Víím, co je bolest. Moje poslední láska se zabila na mopedu.

0403 Bernard: Na mopedu?

0404 Henrietta: Já víím, není to nic moc, ale na Ferrari on neměl. Přesto jsem ho milovala. Tak si ze mě nedělejte legraci!

0405 Bernard: Ach, promiňte, já jsem nechtěl...

0406 Henrietta: To nic. To byl jen takový mráček. Už je to dobré.

0407 **Bernard:** A vašeho manžela vy... nemilujete?

0408 **Henrietta:** To je zase jiná historie.

0409 **Bernard:** Podvádí vás...

0410 **Henrietta:** To je taky jiná historie.

0411 **Bernard:** Je mi smutno, Stephanie.

0412 **Henrietta:** Proč? Nejede vám auto?

0413 **Bernard:** Něco mnohem horšího!

0414 **Henrietta:** A mohu vám nějak pomoci?

0415 **Bernard:** Můžete.

0416 **Henrietta:** Potřebujete vyprat?

0417 **Bernard:** Peru si sám.

0418 **Henrietta:** Tak o co jde? No, nestydte se!

0419 **Bernard:** Jsem bídák!... Nemám odvahu se vám svěřit.

0420 **Henrietta:** Ale no tak. Ven s tím! Nejsem malá holka.
Ano, jste bídák... a dál?

0421 **Bernard:** Monte Carlo, Las Vegas, říká vám to něco?

0422 **Henrietta:** Slyšela jsem o tom, ale já moc necestuju.

0423 **Bernard:** Casina, ruleta, hazard, ...

0424 **Henrietta:** Kolik?

0425 **Bernard:** Čtyři... Vzal jsem je z podniku.

0426 **Henrietta:** Já vás měla za čestného muže...

0427 **Bernard:** A to není všechno.

0428 **Henrietta:** Co ještě?

0429 **Bernard:** Moji společníci na mě podali žalobu a byl
jsem obviněn. Hrozí mně vězení za zpronevěru a podvod.

0430 **Henrietta:** Tak to pozor! To zavolám policii! S tím já
nechci mít nic společného!

0431 **Bernard:** Mějte se mnou, proboha, slitování! Zbavte
mě té hanby!

0432 **Henrietta:** A jak to mám udělat?

0433 Bernard: Půjčit mi peníze! Jestli zalepím tu díru, kterou jsem udělal v podnikové kase, stáhnou obvinění a já budu moci začít znovu. Já chci začít znovu! Sbohem casina, sbohem hazardu!

0434 Henrietta: V tom já vám nepomůžu. Já nemám ani účet v bance.

0435 Bernard: Chápu vás. Nezasloužím si vaši pomoc, ale proboha, mějte slitování!

0436 Henrietta: Ale to já mám.

0437 Bernard: Zbavte mě té hanby. Jste přece bohatá!

0438 Henrietta: Bohatá? Já?!... Vy máte Ferrari, já jenom kolo.

0439 Bernard: A co ty peníze ve Švýcarsku, které jste zdědila po rodičích? Já jsem se informoval. Jste bohatá žena, pomozte mně začít znovu!

0440 Henrietta: *{Přistoupí na hru.}* Musím si o tom promluvit s farářem. Neříkám ne, ale to bych musela prodat několik naftových polí v Texasu. I když zase, něco bych pro vás udělat chtěla... Kolik to dělá?

0441 Bernard: Čtyři milióny.

0442 Henrietta: *{Ksichty zděšení, pak hraje pohodu.}* Jen čtyři? Není problém! To je pro mě maličkost. Poradím se se svými právníky. Mám ve Španělsku takový zámek, který se mi už nelíbí. Ze 17. století a to není mé oblíbené období.

0443 Bernard: Svatá žena, svatá žena! *{Někdo zaklepe na dveře ze zahrady.}* My tu nejsme sami? *{Vejde zahradník Pierrot.}*

0444 Pierrot: Dobrý den, Henrietto. Ty růže...

0445 Henrietta: Proč mi říkáte Henrietto? Henrietta tady

není, šla na trh. *{Bernard s údivem sleduje následující dialog.}*

0446 **Pierrot:** Cože, vy jste přece Henrietta, ne?

0447 **Henrietta:** Ale, ubohý příteli, už zase? *{Pohladí ho po hlavě.}*

0448 **Pierrot:** Počkejte... Počkejte... nechte toho! Vy jste přece Henrietta, služebná...?

0449 **Henrietta:** Vemte si čočky a dobře se na mě podívejte! Já jsem přece Stephanie, vaše paní!

0450 **Pierrot:** Takže to jste byla vy... co jsem... s váma... ?

0451 **Henrietta:** Ano, to jsem byla já, co jste se mnou...

0452 **Pierrot:** To není možný. S váma bych nikdy... nemohl. S paní Daumesnil prosím, ze zvyku, ale s váma! To jsem musel mít vokno...

0453 **Henrietta:** Jen si vzpomeň! No tak!... V altánu, v zahradě na té sekačce.

0454 **Pierrot:** Na jaké sekačce?

0455 **Henrietta:** Říkal jsi mně: gazelo moje!

0456 **Pierrot:** Tak jsem vám v životě neříkal!

0457 **Henrietta:** Je nemocnej. Chudák.

0458 **Pierrot:** Takže vy jste Stephanie... Já už se v tom vůbec nevyznám... *{Rozpláče se.}* Já už vůbec nevím, co jsem dělal a co ne, co je nahoře a co dole, co je růže a co kaktus. Ani s kým jsem to vlastně dělal. Já už nevím vůbec nic. Vidím kolem sebe jen hustou mlhu!

0459 **Henrietta:** Asi je opilý. No tak, Pierrote, přestaň plakat nebo se rozbřečím taky! Všechno je to moje vina. Jsem prostě neodolatelná žena. Všichni muži mně padají k nohám, to já jsem tě svedla, chudáčku. *{Bernard vstane z křesla.}*

- 0460 Bernard:** Milý příteli, nechcete, abych vás odvezl domů? Nebo si na chvíli sedněte a odpočiňte si, ono vás to přejde... Chcete napít vody?
- 0461 Pierrot:** Spíš koňaku!
- 0462 Henrietta:** Nechcete prášky?
- 0463 Pierrot:** Ne, ne! Půjdu si lehnout. Točí se mi hlava. Přejed jsem se včera fazolí. Je mi špatně.
 Krátké prdnutí.
- 0464 Bernard:** Chudák.
- 0465 Henrietta:** Tak správně, běžte si zdřímnout a zejtra vám bude líp. Mně se to taky jednou stalo. Spletla jsem si listonoše s farářem, a když jsem mu řekla „Otče“ a požádala ho o rozhřešení, upadla mu brašna. Šla jsem si potom dát studenou sprchu a všechno se vyřešilo.
- 0466 Pierrot:** Studenou sprchu, ano. Máte pravdu. Dám si studenou sprchu. Ale, ať mě rozpůlí, já vás nepoznávám. Moje paní nejste..., ani vy ne... *{Odejde.}*
- 0467 Bernard:** Stephanie... mám to chápat tak, že vy jste byla jeho milenka?
- 0468 Henrietta:** No ano. Přiznávám. Co chcete, jsem prostě femme fatale. Mně nikdo neodolá.
- 0469 Bernard:** Opravdu?
- 0470 Henrietta:** Vy o snad tom pochybujete?
- 0471 Bernard:** Och, ne!
- 0472 Henrietta:** Uvědomte si už jednou, že jsem bohatá a obdivovaná žena!
- 0473 Bernard:** To ano!
- 0474 Henrietta:** Že jsem měla v životě ty nejpritažlivější muže.
- 0475 Bernard:** A jak to, že tady mě odmítáte.

0476 **Henrietta:** Vy prostě nejste můj typ.

0477 **Bernard:** Škoda! Ale ty peníze, mě půjčíte, že? Ty čtyři milióny, vzpomínáte?

0478 **Henrietta:** Neříkám ano, neříkám ne. Uvidíme. {*Zvonek.*}

 Zvuk zvonku.

0479 **Bernard:** Ještě někdo? To nemůžeme být ani chvilku sami?!

0480 **Henrietta:** To bude madam... teda madam Henrietta... teda Henrietta...

0481 **Bernard:** Zase?... Nemůžu jí ani cítit!

0482 **Henrietta:** Můžete pro mě něco udělat?

0483 **Bernard:** Co budete chtít.

0484 **Henrietta:** Řezník asi zapomněl, nemohl byste vzít své Ferrari a zajet pro skopovou kýtu. A pozdravujte ho ode mne.

0485 **Bernard:** Rád. {*Ve dveřích se mívá se Stephanie. Odměřeně se pozdraví.*}

0486 **Stephanie:** Dobrý den.

0487 **Bernard:** Dobrý den, Henrietto. {*Odejde.*}

0488 **Stephanie:** Kdy ten odsud vypadne? {*Zvuk odjíždějícího Ferrari.*}

 Ferrari odjezd.

0489 **Henrietta:** Upřímně řečeno, nevím. Navíc začíná bejt nesnesitelněj a otravuje. Už mám toho dost, hrát si na paní domu.

0490 **Stephanie:** Vydržte, Henrietto! A nepropadejte zoufalství, jednoho dne odejít musí.

0491 **Henrietta:** Na nic jiného nečeká, ale klade si podmínky.

0492 **Stephanie:** Podmínky?

0493 **Henrietta:** Jo. A nejsou to maličkosti!

0494 **Stephanie:** To jsem si mohla myslet. Je to úchyl a nevychovanec. Brousí si zuby na ženu svého náměstka.

0495 **Henrietta:** Přesně tak.

0496 **Stephanie:** Henrietto, musíte se obětovat! Jste teď paní domu, tak jí buďte až do konce!

0497 **Henrietta:** Až do konce? To klidně, ale ono nejde jen o to.

0498 **Stephanie:** Prosím? On chce chlípník ještě něco? Mně snad?

0499 **Henrietta:** No, tak to se vraťte na zem, to zase ne. Ale chce peníze.

0500 **Stephanie:** A na co?

0501 **Henrietta:** Má na krku žalobu. Říká tomu zpronevěra sexuální... nebo sociální..., už ani nevím, moci. Vypadá to s ním zle.

0502 **Stephanie:** Má na krku žalobu? To musel něco provést. To je tedy překvapení. President, generální mého muže a do vězení?

0503 **Henrietta:** Mě to taky překvapilo a ještě víc, když mi řekl, že mám konto ve Švýcarsku... Je to pravda, že ho tam máte?

0504 **Stephanie:** Lidé mají velké oči.

0505 **Henrietta:** A že jste o něm nikdy nemluvila.

0506 **Stephanie:** A proč bych měla?

0507 **Henrietta:** Tak... To je přece základ. Říká se tomu transparentnost. Já se s tím, kolik mám, taky netajím.
{Klepání. Vejde Pierrot a jde k Henriettě.}

0508 **Pierrot:** To jsem ještě já. Jdu se omluvit, paní, nevím,

co mě to prve napadlo, ale teď už je mně líp. Dal jsem si tu sprchu... Tak, co s těma růžema?

0509 Henrietta: Co já vím? Zeptejte se tady paní!

0510 Pierrot: Ne, prosím vás, už ne!... Já nejsem blázen, já přece vím, že paní domu jste vy.

0511 Stephanie: No tak, Pierrote! To já vám přeci musím říct co s růžemi. Já jsem paní domu.

0512 Pierrot: Ne, ne. Vy žádná paní domu nejste, to je tady Henrietta. *{Vrací se Ferrari.}*

 Ferrari příjezd.

0513 Henrietta: A, moje kejta už je tady.

0514 Stephanie: Tak už toho bylo dost, Pierrote! Musíte přestat pít. Ty růže zasadte třeba v garáži, jestli chcete. Možná se tam ujmou.

0515 Pierrot: Jistě, chápu. Ach, Bože, ty fazole! *{Ve dveřích se potká s Bernardem, který nese kýtu. Uprdne si.}* Pozdrav pánbůh.

 Dlouhé prdnutí.

0516 Bernard: Vypadá nějak zmateně, ten váš zahradník.

0517 Henrietta: Ale to nic. Nesnáší kytky a to je pro zahradníka docela smůla.

0518 Bernard: Pokud jde o tu kýtu: česnek a hodinu péct.

0519 Stephanie: Dejte mi to, to je moje věc. *{Odejde do kuchyně.}*

0520 Bernard: Už jste si to rozmyslela? S těmi penězi? Nezapomeňte na to!

0521 Henrietta: Jaká netrpělivost!

0522 Bernard: Strašně to spěchá. Už se vidím za mřížemi, na otepi mokré, prochcané slámy, s hrnkem studeného vývaru v ruce a jak mě bachař kope do koulí a do té mé

bolavé nohy!!

0523 Henrietta: Vy máte fantazii. To se nevidí ani v seriálu. Zkuste psát. A pokud jde o tu nohu, tak vám musím připomenout, že tý nikdy nic nebylo!

0524 Bernard: Máte pravdu, já zapomněl, ale vy zapomenout nesmíte, čtyři miliony! *{Zvonek. Henrietta se koukne z okna.}*

 Zvuk zvonku.

0525 Henrietta: A hele, máme návštěvu!

0526 Bernard: Možná mi váš bankéř nese ty peníze.

0527 Henrietta: Ne, ne. Nějaká elegantní dáma a pěkná.

0528 Bernard: Škoda! *{Vchází Jacqueline, která si Bernarda zprvu nevšimne.}*

0529 Jacqueline: Dobrý den. Paní Daumesnil, to jste vy?

0530 Henrietta: *{Poněkud váhavě}* Ano... to jsem já.

0531 Jacqueline: Já jsem manželka doktora Gibelina... vašeho milence.

0532 Henrietta: Mojeho... milence?

0533 Jacqueline: Nehrajte divadlo! Je to zbytečné. Vím všechno. Můj manžel přede mnou nic neskrývá.

0534 Henrietta: No... jistě, samozřejmě.

0535 Jacqueline: I když, jeho vkus mě poněkud překvapuje.

0536 Henrietta: To není od vás moc milé, co mi tady říkáte. Ostatně říkají o mně, že mám svoje kouzlo.

0537 Bernard: Jistě, madam má své kouzlo. Mýlíte se.

0538 Jacqueline: Já jsem možná na omylu, ale vy jste, pane Daumesnile, zase paroháč!... Dobrý den.

0539 Bernard: Ne, ne. Paroháč já nejsem, já jsem vdovec.

0540 Jacqueline: Tím lépe pro vás... Ale pravda je, že tady paní, je v péči mého manžela. A to se vším všudy. *{Směje}*

se}

0541 **Henrietta:** Ale!... To je neobyčejně zajímavé!

0542 **Bernard:** Vy mě opravdu udivujete. Tohle už tady má na starosti jeden zahradník.

0543 **Henrietta:** No dobře, ale proč jste vlastně přišla?

0544 **Jacqueline:** Kde máte svojí kabelku?

0545 **Henrietta:** Proč?

0546 **Bernard:** Aby mně z ní dala peníze, možná... Nebo podepsala šek?

0547 **Jacqueline:** Ne, aby z ní vyndala mé klíče. Po vašem „vyšetření“, abych to tak nazvala, u mého muže, jste si místo svých klíčů od vozu, vzala moje, které tam ležely na stole.

0548 **Henrietta:** Opravdu?

0549 **Jacqueline:** A Hektor není doma.

0550 **Henrietta:** Hektor?

0551 **Jacqueline:** Vy mu možná říkáte jinak, ale jmenuje se Hektor. Takže, Hektor mi do telefonu řekl: ty klíče jistě omylem odnesla paní Daumesnil, ona je taková trochu na hlavu. Proto se u mě léčí. A měla by teď být na chalupě někde v okolí Dourdan, tak jsem tady.

0552 **Henrietta:** Vy nemáte náhradní?

0553 **Jacqueline:** Ne, madam, ztratila jsem je.

0554 **Henrietta:** A vy se neléčíte?

0555 **Jacqueline:** Komentáře se radši zdržím.

0556 **Bernard:** Jen klid, dámy. Stephanie je úžasná žena a jak velkorysá...

0557 **Jacqueline:** Svoje auto nutně potřebuji. Tak jsem sedla na vlak a jsem tady.

0558 **Bernard:** To jste udělala dobře. Všechno se vyřeší.

{Henriettě} Takže vy to nepopíráte, to všechno, co tady paní říká?... Takový temperament!!! Já vás obdivuji a stojím vždy na vaší straně. Je to ostatně i můj zájem!

0559 Henrietta: Všechno je to velmi zajímavé a vy mně lichotíte. *{Do místnosti vpadne jako bomba Stephanie.}*

0560 Stephanie: Tady jsou ty vaše klíče... Všechno jsem slyšela...

0561 Henrietta: To mě ani neudivuje. Ty služky mají uši všude!

0562 Stephanie: ... a podívala jsem do kabelky mé paní. Byly tam.

0563 Bernard: Takže je všechno vyřešené.

0564 Stephanie: Jsem tu od toho, abych posloužila.

0565 Henrietta: V každém případě vám slibuji, že změním doktora.

0566 Jacqueline: Ale proč?

0567 Stephanie: No ano... proč?... Ah, pardon!

0568 Bernard: Všechno se vyřešilo, všechno je jasné, Stephanie má ďábelský temperament a zahradník potřebuje doktora.

0569 Jacqueline: *{Henriettě}* Jestli tomu dobře rozumím, tak vy podvádíte mého muže! To od vás není hezké.

0570 Bernard: Madam má ráda změnu. Střídá i profese.

0571 Stephanie: *{Henriettě}* Já vám rozumím. Jako by šlo o mně.

0572 Henrietta: Dobrá. Já všechno přiznávám a kaju se. Vašeho muže vám vracím a omlouvám se vám.

0573 Jacqueline: Ale to nepřipadá v úvahu!

0574 Stephanie: *{Henriettě}* Madam, neměla byste odmítat velkorysost této dámy. Ona je úžasná.

0575 Bernard: Je to všechno pěkná špína, ale pokud mi to nebere šanci na ty peníze...

0576 Henrietta: Tak dost! Já to všechno způsobila a já taky rozhodnu jak to bude! Madam, já vám toho vašeho tubiba vracím, už ho nepotřebuju, vyléčila jsem se.

0577 Bernard: To je krásné.

0578 Jacqueline: Ale kdepak. Já si беру klíče, vy si nechte mého manžela a jsme si kvit.

0579 Bernard: Tomu říkám velkorysost. Stephanie, využijte toho. Buďte stejně velkorysá. Vzpomeňte si, říkala jste, že máte ráda, když jsou lidé kolem vás šťastní. Jste bohyň štěstí a dodávám: peníze, co jsou pro vás peníze!

0580 Stephanie: On má pravdu. Taková laskavost se neodmítá. Ale už sem řekla dost, jdu hlídat tu kýtu. *{Odejde}*

0581 Henrietta: Už jsem se rozhodla, změním doktora, za návštěvy budu platit a od pojišťovny nebudu chtít náhradu.

0582 Bernard: Tím snad chcete říct, že dřív vám vaše „návštěvy“ ještě proplácela pojišťovna? Tak to klobouk dolů.

0583 Henrietta: A proč by ne? To je přece naprosto legální. Proč jim cpát prachy do chřtánu!

0584 Bernard: Bravo! Kam se na vás hrabu.

0585 Jacqueline: Čekám večer dva zajíčky. Díky za všechno, madam. Velmi ráda jsem vás poznala.

0586 Bernard: To je hotovej surrealismus.

0587 Henrietta: Takže doktora měnit nemusím, vám to takhle vyhovuje a život je nádhera...

0588 Jacqueline: Přesně tak. Já jsem vám dokonce vděčná.

0589 Henrietta: Vy se na mě nezlobíte?

0590 Bernard: *{Stranou}* Má radost, je šťastná, dopadne to dobře!...

0591 Jacqueline: Ale vůbec ne. Já vám dokonce děkuji. Odpouštím Hektorovi i vám a dávám vám své požehnání.

0592 Henrietta: To proboha ne, kdyby to slyšel farář...

0593 Bernard: Ten s tím souhlasí, určitě s tím souhlasí. Vy děláte, Stephanie, všechno tak jak se má a on by vám jistě řekl, abyste v tom pokračovala. Chápete? Lidem v nesnázích je třeba dělat radost, pomáhat jim. Rozumíte mi?

0594 Henrietta: Dobře, tak necháme všechno tak jak to je.

0595 Bernard: Bravo! To je to nejlepší, co můžete udělat!
{Vejde Stephanie}

0596 Stephanie: Takže vy mně, madam, Hektora opravdu necháte?

0597 Jacqueline: Pardón?

0598 Stephanie: Madam Daumesnil jsem totiž já. Z velice složitých důvodů musela zde přítomná Henrietta zaujmout na čas mé místo.

0599 Bernard: Cože?... Takže všechno je zase v háji a můžu začít znova.

0600 Jacqueline: Takže vy jste ta dáma, co se nechává opečovávat mým mužem?

0601 Stephanie: Přesně tak.

0602 Jacqueline: Ale tím lépe. To je báječné!

0603 Henrietta: A co bude se mnou? Začínalo se mi dařit... Takže já jsem bez milence?

0604 Stephanie: Ubohá Henrietto, doktor, to není muž pro vás.

0605 Jacqueline: To tedy opravdu ne.

0606 Henrietta: Tak to vám děkuju. A já dělala co jsem mohla.

0607 Bernard: Počkejte, počkejte, co se to tady vlastně děje? Já už vůbec ničemu nerozumím. Připadám si jako na cizí planetě... Tak která z vás má to konto ve Švýcarsku?

0608 Stephanie i Henrietta: Obě!

0609 Bernard: A já jsem Julius César!... Děláte si legraci z ubožáka pronásledovaného smůlou i policií. Že se nestydíte! Půjdu se sám udat!

0610 Stephanie: Ale to je přece všechno vaše chyba. To vy jste si spletl Henriettu se mnou.

0611 Bernard: Takové věci se mně obvykle nestávají. A vy jste ve mně, Henrietto, vy opravdová Henrietta, vzkřísila naději, vrátila jste mi důvěru. Věřil jsem vám.

0612 Stephanie: Počkejte Bernarde, o tom si promluvíme potom... *{Jacqueline}* Takže vám by to, madam, opravdu nevadilo, kdybych zůstala s Hektorem?

0613 Jacqueline: Ale vůbec ne. Vždycky když má můj manžel nějakou avantýru, tak se ke mně doma chová báječně. Jinak je pořád mrzutý, agresivní, prostě nesnesitelný. Jste pro mě velice užitečná.

0614 Stephanie: To máme tedy obě mimořádné štěstí.

0615 Jacqueline: Jsme jedna pro druhou přímo stvořené. Abychom společně ruku v ruce pečovaly o Hektorovo štěstí. Ráda jsem vás poznala. Na shledanou. *{Odejde}*

0616 Henrietta: Konto ve Švýcarsku, zahradník na venkově, i když to jsem věděla, doktor v Paříži. Vy jste pěkná nymfomanka. To bych já svému manželovi nikdy nemohla udělat. Ale co, nechme toho...

0617 Stephanie: Ano, nechme toho!

0618 Bernard: A co bude se mnou? Mě necháte shnít na té otepi pochcané slámy? To přece není spravedlivé!

0619 Henrietta: Madam, pomozte Bernardovi, je to hodný člověk.

0620 Bernard: To je pravda.

0621 Stephanie: Myslíte?

0622 Henrietta: Je jenom slabá povaha, neodolá pokušení, je stejný jako vy. Rozdíl je jen v tom, že vy pracujete v posteli, zatím co on na zeleném stole.

0623 Stephanie: Dobře. Dostanu vás z toho.

0624 Henrietta: Jste velká dáma, madam.

0625 Stephanie: Velká dáma jste vy, Henrietto.

0626 Bernard: Doufám, že si to ještě nerozmyslíte.

0627 Stephanie: Slovo je slovo! *{Z Paříže se vrací Gilles.}*

0628 Gilles: Buďte zdraví vespolek. Jak se daří panu presidentovi? *{Jde k Henriettě, aby jí políbil.}* Ahoj Stephanie.

0629 Henrietta: Počkejte, jste o vlak pozadu.

0630 Stephanie: Gillesi, pusu.

0631 Gilles: Já nechápu..., všechno se vrátilo do starých kolejí? Pane presidente, vy mně ten malý podvod prominete?

0632 Bernard: Každý člověk chybuje, že Stephanie. Ale teď, když jsem poznal pravou paní domu, tak musím říct, že je obdivuhodná!...

0633 Henrietta: *{Stranou}* Hajzlík jeden!

0634 Bernard: *{Gillesovi}* A příštím presidentem budete samozřejmě vy.

0635 Stephanie: To máte pravdu, můj muž si to opravdu zasluguje.

0636 Bernard: A vy jste žena velkého srdce. Děláte samé

dobré skutky.

Gilles: O čem to mluví? *{Venku se ozve policejní siréna.}*

 Siréna policie v češtině.

 Siréna policie ve slovenštině.

Stephanie: A hele, policie!

Henrietta: *{Podívá se z okna.}* A jedou sem.

Gilles: Zapomněl jsem vám říct, pane presidente, že na vás ráno čekali v kanceláři dva páni.

Bernard: A co mi chtěli ti dobří lidé?

Gilles: To neřekli, ale ptali se, kde vás mohou najít.

Bernard: Doufám, že jste jim nedal vaši adresu!

Gilles: Ale ano. Byli tak milí.

Henrietta: Ne jen paroháč, ale i vůl!

Stephanie: Co jsi to udělal, Gillesi?

Gilles: Nic špatného, drahoušku, vysvětlil jsem jim, že si pan president zvrkl kotník a že je to škobrtal...

Bernard: Vy vole, žádným presidentem nebudete, vy kreténe!

Gilles: Ale... pane presidente, já jsem nemohl vědět...

Henrietta: Stydím se za něj. A nejhorší je, že se říká jaký pán, takový sluha.

Stephanie: Bernard má sice smůlu, ale já ušetřím čtyři miliony.

Henrietta: Tak to by mohlo něco kápnout mně. *{Zazvoní mobil. Všichni sáhnou po mobilech, ale pak si všimnou, že to byl Bernardův.}*

 Mobilní telefon Miry.

Bernard: Ano?... Ano... Dobře... Takže by se to mohlo vyřešit? Ale policajti už jsou tady... Kvůli Gillesovi... Já

vím, že je to vůl... Takže, jestli dostanou do zítra do rána ty peníze, tak tu žalobu stáhnou?... Díky... Ano, opravdu díky!

{Zavěsí.}

To byl můj advokát. Jestli vrátím do rána peníze, tak se všechno vyřeší.

0654 Henrietta: Ale co ti policajti?

0655 Bernard: Vyjdu zadem a skočím do Ferrari.

0656 Gilles: *{Dívá se z okna.}* Před bránou do zahrady stojí jejich auto.

0657 Stephanie: Tak to jste ztracený, drahý příteli.

0658 Bernard: Já už nějak odsud dostanu, ale vy jste mi slíbila ty čtyři milióny...

0659 Stephanie: Ty už vám teď stejně nepomohou.

0660 Gilles: Já nevím o čem mluvíte, ale jestli je pan prezident potřeбуje, tak mu je dej!

0661 Bernard: Vůl to je, ale pravdu má.

0662 Henrietta: No tak, madam!... Pan de Montgallet leccos ví... Vzpomínáte si?

0663 Gilles: Ano, ano. Pan president je velmi vzdělaný. Ale já bych rád věděl, co se to tady vlastně děje, proč je tady ta policie!

0664 Henrietta: Všechno vám to vysvětlíme. *{Stephanii}* A do nejmenších detailů, že?

0665 Gilles: To budu velmi rád.

0666 Henrietta: Paní si možná potřebuje skočit k doktorovi...

0667 Gilles: Proč? Ona je taky nemocná?

0668 Henrietta: Nebo máme snad zavolat Pierrota?

0669 Stephanie: Kolik jste to říkal? *{Vyndá šekovou kníž-*

ku.}

0670 **Gilles:** Čtyři miliony. *{Jacqueline vypisuje šek.}*

0671 **Henrietta:** *{Stephanii}* To je pakatel, že?

0672 **Bernard:** Díky, to mě zachrání.

0673 **Gilles:** Vám taky něco je? *{Vběhne Pierrot.}*

0674 **Pierrot:** Jsou tady policajti!!!

0675 **Stephanie:** Ano, a co?

0676 **Pierrot:** Ptají se po panu de Montgallet.

0677 **Bernard:** Ano, přišli za vámi.

0678 **Pierrot:** Za mnou?

0679 **Bernard:** Jmenujete se přece de Montgallet, ne?

0680 **Pierrot:** Ale vůbec ne, já jsem Pierrot Lefort!

0681 **Gilles:** To má pravdu.

0682 **Bernard:** *{Všichni.}* Vy držte hubu!

0683 **Henrietta:** Vy držte hubu!

0684 **Gilles:** Henrietto, co si to dovolujete?!

0685 **Bernard:** Běžte a řekněte policii, že se jmenujete de Montgallet.

0686 **Stephanie:** Přišli si pro vás, Pierrote.

0687 **Pierrot:** Ale... Ale... já přece nejsem pan...

0688 **Stephanie:** Zase jste pil?!!!... Neodporujte a běžte!!!...

0689 **Gilles:** Já vůbec nic nechápu.

0690 **Stephanie:** Ty mlč. To mě nepřekvapuje.

0691 **Bernard:** Má pravdu, vy mlčte!

0692 **Gilles:** Ano, pane presidente.

0693 **Bernard:** *{Pierrotovi}* A vy snad víte, kdo jste, ne!?!

0694 **Pierrot:** Jo, zahradník.

0695 **Stephanie:** Mluví z cesty.

0696 **Pierrot:** A vy jste moje paní, ne? Pokud teda není moje paní Henrietta... Vlastně jo, Henrietta je moje paní a vy

jste naše kuchařka.

Bernard: Vy vůbec nevíte, kdo je kdo! Vy jste přece president obřího podniku.

Pierrot: Jo?...

Bernard: A jmenujete se Bernard de Montgallet.

Stephanie: Přesně tak.

Gilles: Takže... Můj šéf je Pierrot?

Bernard: Ano.

Gilles: Já jsem se asi zbláznil.

Pierrot: To já taky... A spím s kým? Tady s váma?

Bernard: Vzpamatujte se, přece s vaší ženou!

Pierrot: Aha... Takže se mi to všechno zdálo a pan Dumesnil už nemá parohy.

Gilles: Prosím?

Stephanie: Neposlouchej ho! Mele hlouposti. Vzal jste si své léky, pane de Montgallet?

Bernard: Asi zapomněl. Vzpomeňte si presidente. Bydlíte na Avenue Foch v Paříži, měl jste havárii, byl jste v nemocnici u Svaté Anny...

Stephanie: ... kotujou vás na burze...

Henrietta: ... a máte vyvrknutý kotník!

Pierrot: Ááá... Už si vzpomínám. Kokotujou mě na burze... To mi něco říká... Navíc jsem ten vdovec.

Bernard: No konečně!

Stephanie: Vrací se mu paměť.

Henrietta: Bylo na čase.

Gilles: Já jsem úplně mimo. Ty prášky bych potřeboval asi já.

Pierrot: Tak co mám teď dělat?

Bernard: Jít za policajtem a říct jim: Já jsem Bernard

de Montgallet.

0719 Pierrot: Dobře. To je jednoduchý. To chápu. Tak já jdu. Bylo mi potěšením. A noha, mám vyvrkнутý kotník. Ano! Jo! Tak v pondělí v práci. *{Odejde.}*

0720 Bernard: Bravo, presidente! *{Všichni se vrhnou k oknu.}*

0721 Henrietta: Chudák.

0722 Stephanie: A je to. Už ho vedou.

0723 Bernard: Tak a než se to vysvětlí, já stihnu vrátit ty prachy. – Nebo, že bych si šel na chvíli zahrát? To není špatný nápad!

0724 Gilles: Úplně mimo... !!!

0725 Bernard: To mě nepřekvapuje. Ale teď je všechno jak má být. Vy máte úžasnou ženu, velkorysou a s úžasným temperamentem a pekelným erotickým životem. Jmenuji vás generálním ředitelem! Skočíme do Monte Carla! Trochu to tam roztočíme! A vy, drahý příteli, paroháči, budete všechno platit!
{Konec. Čas na párečky, rohlíčky,... }

Opona!

 Abba – Money, money, písnička na děkovačku.